

### [Aksel Larsen.]

saa vanskelige for Tiden, at en saadan Nødhjælp er absolut paakrævet. Det betyder ikke, at vi principielt er Tilhængere af, at man op hjælper eller opretholder Fiskerierhvervet ved Statskud til Betaling af Præmier for Krigsforsikring og som Godtgørelse for Forbrug af Brændselolie.

Det vilde være langt bedre for Fiskerne og for det danske Samfund som Helhed saavel som ogsaa for Statskassen, om der blev skaffet Fiskerne saadanne Arbejds- og Afsætningsvilkaar, at Erhvervet kunde klare sig selv. Ved en fornuftig Organisering af Fangst og Afsætning vilde dette være Tilfældet. Som det er nu, sker det ofte, at Fiskerne ikke kan afsætte Fangsten, naar denne er stor, og de har saa Valget imellem at kaste Fangsten i Vandet igen og at sælge den for en latterlig ringe Pris til Destruktion eller Gødning. Hvad enten Fangsten er god eller daarlig, er der kun een Ting, der er sikker, nemlig at det er Opkøbere og Grosserere og Eksportører, der har den store Fortjeneste. Jeg tænker ikke, det er nødvendigt at gaa i Detailler, hvad dette Spørgsmaal angaar, men en Avisnotits faar mig alligevel til at fremdrage et bestemt Forhold. Det er en Avisnotits om et Sagsanlæg fra Statens Side imod en Auktionsmester i Skagen, som blev dømt til at betale 80 000 Kr. til Statskassen som forhøjet Afgift for Benyttelse af Havneplads og Auktionshal.

Dette Sagsanlæg har en særlig Forhistorie. Fiskeriauktionsmestrene er beskikket til Stillingen af Ministeriet for Landbrug og Fiskeri, og de har mindst talt fantastiske Fortjenester; der er nogle af dem, der har oppebaaret Indtægter paa mellem 300 000 og 400 000 Kr. om Aaret. Det har naturligvis vakt Opmærksomhed, og Fiskerne har mange Steder protesteret og krævet, at Salæret til Auktionsmestrene blev sat ned, for det var jo Fiskerne, der maatte betale det. Man har forsøgt at faa det sat ned, og det er lykkedes i et Par Tilfælde, men ikke i de andre. Saa besluttede Ministeriet at gaa den Vej, at det krævede forhøjede Afgifter af Fiskeriauktionsmestrene for Benyttelse af Havneplads og Auktionshal, og det har nu haft en Prøvesag mod Auktionsmesteren i Skagen, som Staten har vundet ved Vestre Landsret. Fiskerne i Skagen har imidlertid stillet sig paa Auktionsmesterens Side, ikke fordi de ønskede, at han skulde bibeholde sine fantastiske Indtægter, men fordi de fandt det ganske urimeligt, at Pengene skulde gaa i Statskassen, man maatte finde en Vej til at lede dem tilbage

til Fiskerne. Jeg synes, dette belyser, hvem det er, der tjener Guld paa Fiskernes Arbejde, og hvor urimeligt hele dette Forhold er.

Det, det drejer sig om for dansk Fiskeri, er i allerførste Række Afsætningen af Fangsten. Jeg er ikke blind for, at der ogsaa er andre Problemer, at det kunde være nødvendigt at gøre noget for at modernisere Fiskerflaaden, udstyre den bedre med Redskaber, søgaaende Kuttere o. s. v., men det øjeblikkelige brændende Problem, det afgørende Problem for Fiskerierhvervet i Danmark, er Afsætningen af Fangsten. Her er det, som jeg har sagt, saaledes, at hvis man har god Fangst, kan man risikere enten at maatte smide den i Vandet eller sælge den til en latterlig ringe Pris; og hvordan det end gaar, bliver det Fiskeopkøbere og Eksportører, der løber med den store Fortjeneste. Selv om der er store Fangster, og Fiskeopkøberne kan købe Fisken billigt af Fiskerne, mærker man i Byerne ikke noget til, at Fisken er billig.

Her er det, jeg mener, Staten maa sætte ind. Fiskerne selv har vist Vejen. Dansk Fiskeriforening har paa den sidst afholdte Generalforsamling peget paa, at man for at regulere hele dette Forhold burde bygge saakaldte Samlecentraler ved de vigtigste Fiskerihavne, hvor der var de fornødne Fryseanlæg og Kølehuse, og hvor man kunde opbevare det, der, om jeg saa maa sige, var fanget for meget, til Tider, hvor der var mindre Fangst, saaledes at man kunde sikre en lønnende Afsætning. Foruden dette kunde man udvide Hermetikindustrien her i Landet betydeligt og dermed ogsaa sikre en mere jævn Afsætning af Fangsten og en forsvarlig Udnyttelse af den.

Nu vilde det være rimeligst, om alt dette blev ordnet af Fiskerne selv paa Andelsbasis, saaledes som Landbruget har ordnet sine Afsætningsforhold. Fiskerne er imidlertid saa faatallige og saa økonomisk svage, at de ganske sikkert ikke magter at løse dette Problem alene og navnlig ikke magter at løse det inden for en relativt kort Tid. Derfor mener vi, at Staten bør hjælpe til. Den bør stille sig saaledes, at Fiskeriets Afsætning efter de her skitserede Principper ordnes paa Andelsbasis, men Staten hjælper Fiskerierorganisationerne hermed, og den maa naturligvis ogsaa sørge for, at de fornødne Kreditter bliver stillet til Raadighed. Man kan, naar man er kommet i Gang med dette, gaa videre frem og søge at organisere Fabrikationen af Fiskernes Redskaber, Bygningen af deres Baade paa kooperativ Basis ligesom Afsætningen, men det, der først trænger sig